

LEZERS SCHRIJVEN ONS

De Heer Guido Cornelis schrijft ons het volgende :

Het hulpgeroep van David Maes in het juli-nummer van G.T. om tot een soort uitwisseling van informatie te komen, kan ik volledig beamen. In onze moderne computertijd blijven wij ons hierin beschamend achterbaks houden. Zijn de hersenen slaaf van de computer geworden ? In datzelfde juli-nummer kunnen sommige vragen naar inlichtingen door tientallen mensen worden beantwoord omdat duizenden het antwoord zelfs heel over kort hebben gelezen, doch niet zo spontaan naar de pen grijpen of om tal van andere redenen...

Misschien heeft iemand al het juist antwoord doorgestuurd, denken ze. Neen, we hebben niet het recht te zwijgen over onze geschiedenis, en de beste manier daartoe is ze zwart op wit te zetten op een voor onze nalatenschap bruikbare wijze.

In "Straatnamen van het oude Gent", door Karel Haerens, lees ik dat de Sluizekenstraat in de 16e eeuw in feite een marktplein was en een aanlegplaats voor schepen. In die tijd noemde men deze aanlegplaats de Zeeuwsche aert. Dit woordje "aert" klinkt als muziek in mijn oren daar ik nauwelijks sinds minder dan 60 jaar geleden dat woord dagelijks hoorde uitspreken voor de thans vervallen aanlegplaats voor schepen nu "Loskaai" te Ledeberg (indien uw lezers zulks nog weten te vinden !). Als iemand dreigde zich in de Schelde te verdrinken, dan zei hij : 'k zal noar den oart gaan... En "den oart" was een erg typisch gekleurde buurt waar "Fiene Paté" een herberg voor de aanleggende schippers - en voor "Pol de Moane" - op de hoek aan de Schelde-aert

hield en waar “Noart den Bosman” de overzet op de Schelde verzekerde toen men over de Stropbrug nog niet kon gaan noch rijden, behalve per spoor.

Van de Heer Taf De Man, ere-leraar wiskunde aan het Atheneum van Gent ontvingen wij de volgende brief :

Geachte Heer van Wesemael,

Gefeliciteerd met Uwe in alle opzichten boeiende en leerrijke bijdrage : “Neen, de oude Schelde is niet altijd oud geweest” verschenen in het nr. 4 van Ghendsche Tydinghen dd. 15.07.83.

Beelden uit mijn jeugd kwamen me terug fris voor de geest. Geboren (30.12.16) en getogen recht tegenover de grote poort van het Klein Begijnhof aan de Lange Violettenstraat heb ik met meer dan belangstelling het artikel gelezen.

Het Begijnhof :

- waar ik mijn “ravottentijd” heb doorgebracht,
- waar ik koorknaap was van mijn zesde jaar af,
- waar ik de 7 m hoge ruïne van de vesting - gelegen achter de woning van de grootjuffer - heb weten staan,
- waar ik in juli 1934 heb medegespeeld in het Godelievespel (H. Van Overbeke) ter gelegenheid van het 700-jarig bestaan,
- waar het kapelletje - een boogscheut van de poort - van de 17e eeuw, eindelijk prachtig gerestaureerd werd,
- waar nog een tiental begijntjes overgebleven zijn waarvan er twee zijn die me nog herkennen en kennen,
- waar ik stemmige hoekjes en pleintjes op papier of doek heb zien brengen door kunstenaars.
- waar met de avond de serene rust vol wijding en poëzie neerdaalde,
- waar, als de ziele luistert...

Het Raapstraatje :

- waar op het einde aan de bocht het vieze “vaardeken” lag (afb. 7), waar de achterzijde uitkwam van tuinen of woningen onzer burens van de Lange Violettenstraat,
- waar op de drempel van een van die poortjes ik nog gestaan heb
- waar op de hoek, links van het vaardeken, een winkeltje was-kruidenierswaren, groenten, fruit en vanzelfsprekend snoep,
- waar, als we “braove” geweest waren “om ne muiltrekker” mochten gaan bij “Manse van Pierkes”,...

Aan het einde van de Lange Violettenstraat heb ik eveneens het nog resterende van de sluis (afb. 6) gekend, waar andere rakkers van de buurt halsbrekende toeren hebben uitgevoerd.

Andere afbeeldingen en platte-gronden in het artikel komen overeen met wat mijn vader (° 1870) tijdens mijn jeugd er over vertelde.

Ik dwaal verder af naar de artillerie-kazerne waar ik mijn legerdienst vervulde en vanwaar ik ten oorlog trok, naar het zuidstation, zijn verdwijning, de paarderennen aldaar, het vrijgekomen speelplein waar we vliegers gingen oplaten...

Ik neem "Gent in oude Prentkaarten" ter hand en zit te bladeren en te turen...

Waar is de tijd ? Mais où sont les neiges d'antan ?

O vrije, onbezorgde jeugd !

Mr. Van Wesemael, U hebt mijn geest en gemoed verrijkt.

Ik dank U van harte.

Met alle achting

VRAAG EN ANTWOORD

Wegens de omvang van het huidig nummer, zien wij ons - tot onze spijt - verplicht deze rubriek te verschuiven naar ons januari-nummer.

Met onze excuses aan de lezers.
